

POSTANOWIENIE

Dnia 25 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Beata Gudowska

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa A. K.

przeciwko T. D.

o odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 maja 2016 r.,

zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Okręgowego w S.

z dnia 10 listopada 2015 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w C. wyrokiem z 17 marca 2015 r. uwzględnił powództwo A. K. i zasądził jej od pozwanego T. D. 5.446,11 zł z odsetkami tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę.

W apelacji pozwany wartość przedmiotu zaskarżenia określił na 5.446,11 zł.

Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z 29 czerwca 2015 r. oddalił apelację pozwanego. Podzielił ustalenia i ocenę Sądu Rejonowego, że pozwany naruszył art. 45 k.p. i art. 30 § 4 k.p., co uzasadniało zasądzenie odszkodowania na podstawie art. 47¹ k.p.

Pozwany wniósł skargę kasacyjną i wartość przedmiotu zaskarżenia określił na 21.784,44 zł.

Sąd Okręgowy w S. postanowieniem z 10 listopada 2015 r. ustalił wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 5.446,11 zł i odrzucił skargę kasacyjną zasadniczo ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia (art. 398² § 1 k.p.c.).

W zażaleniu pozwany zarzucił naruszenie: 1) art. 19 § 1 k.p.c. w związku z art. 398² § 1 k.p.c. przez wadliwe zastosowanie, polegające na przyjęciu, że wartość przedmiotu sporu wyznacza równowartość odszkodowania z tytułu wadliwego rozwiązania stosunku pracy, a skutkiem tego przyjęcie, że w sprawie, ze względu na wartość przedmiotu sporu, skarga kasacyjna nie przysługuje; 2) art. 23¹ k.p.c. przez niezastosowanie, mimo że Sąd pierwszej instancji autorytarnie i w sprzeczności z art. 321 k.p.c. dokonał ustaleń o charakterze niemajątkowym, albowiem ustalił charakter zawiazanej między stronami umowy o pracę, co implikowało podstawy dla nieważności postępowania, zaś nieuwzględnienie tej okoliczności przez Sąd Okręgowy uczyniło uznaniem, iż skarga kasacyjna nie przysługuje; 3) art. 325 k.p.c. przez niewłaściwe zastosowanie i uznanie, iż wyrok, jako orzeczenie, składa się wyłącznie z jego sentencji, czym Sąd ten unicestwił drugą jego część składową, tj. uzasadnienie i z pominięciem jego lektury orzekł, iż w wyroku brak jest okoliczności determinujących dokonanie przez Sąd pierwszej instancji ustaleń o charakterze niemajątkowym i tym samym wadliwe ustalenie wartości sporu determinującym uznanie, iż skarga kasacyjna nie przysługuje.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzuty zażalenia nie są zasadne i dlatego zostało oddalone.

Zarzut naruszenia art. 23¹ k.p.c. nie jest zasadny, gdyż powódka domagała się tylko odszkodowania w kwocie 5.446,11 zł (odpowiadającego trzymiesięcznemu wynagrodzeniu) za rozwiązanie umowy o pracę i dlatego przepis ten nie miał zastosowania do ustalenia wartości przedmiotu zaskarżenia. Przepis art. 23¹ k.p.c. miałby zastosowanie, gdyby przedmiotem sporu było żądanie przywrócenia do pracy. Jeśli pracownik poprzestaje na żądaniu odszkodowania, to wartość przedmiotu sporu i zaskarżenia równa jest kwocie żadanego odszkodowania, czyli zastosowanie ma art. 19 § 1 k.p.c. do ustalenia wartości przedmiotu zaskarżenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 9 kwietnia 2015 r., I PZ 1/15, z 13 marca

2012 r., II PZ 2/12, z 8 października 2010 r., II PZ 28/10 i uchwałę z 6 grudnia 2001 r., III ZP 28/01).

Tracą tym samym na znaczeniu zarzuty naruszenia art. 321 k.p.c. i 325 k.p.c. Pierwszy, gdyż Sąd nie wyrokował ponad żądanie. Przedmiotu sporu ani wartości przedmiotu sporu oraz zaskarżenia nie zmienia ocena Sądu, że zatrudnienie odbywało się na podstawie długoterminowej umowy o pracę na czas określony do 31 lipca 2018 r. i doszło do wcześniejszego jej rozwiązania. Sąd mógł stwierdzić, *„iż zawarcie umowy na okres 10 lat zmierzało do obejścia przepisów o wypowiedaniu umów”*, czyli nie jest tak, *„iż powódka nie domagała się ustalenia, że zawarła umowę na czas nieokreślony skoro kwestionowała naruszenie przepisów o wypowiedaniu umów...”*. Motywacja ta i kwestia rodzaju umowy nie ma znaczenia na obecnym etapie, gdyż tak jak wskazano, powódka żądała tylko odszkodowania. Dla ustalenia wartości przedmiotu zaskarżenia miał zastosowanie art. 19 § 1 k.p.c. a nie art. 23¹ k.p.c., dlatego także zarzut naruszenia art. 325 k.p.c. nie uzasadnia wniosku zażalenia.

W postępowaniu zażaleniowym nie bada się nieważności postępowania z urzędu, czyli tak jak w postępowaniu ze skargi kasacyjnej (art. 398¹³ § 1 k.p.c. nie ma zastosowania w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).